# ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

z 23. septembra 2009 *

V spojených veciach T-20/08 a T-21/08,

**Evets Corp.,** so sídlom v Irvine, Kalifornia (Spojené štáty), v zastúpení: S. Ryan, solicitor,

žalobca,

proti

**Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT),** v zastúpení: A. Folliard-Monguiral, splnomocnený zástupca,

žalovanému,

ktorých predmetom je žaloba proti dvom rozhodnutiam štvrtého odvolacieho senátu ÚHVT z 5. novembra 2007 (veci R 603/2007-4 a R 604/2007-4), týkajúcim sa žiadosti o *restitutio in integrum* podanej žalobcom,

* Jazyk konania: angličtina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory V. Tiili (spravodajkyňa), sudcovia F. Dehousse a I. Wiszniewska-Białecka,

tajomník: N. Rosner, referent,

so zreteľom na žaloby podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. januára 2008,

so zreteľom na vyjadrenia k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. mája 2008,

so zreteľom na uznesenie z 5. mája 2009, ktoré sa týka spojenia vecí T-20/08 a T-21/08 na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku,

po pojednávaní z 3. júna 2009,

vyhlásil tento

## Rozsudok

### Skutkové okolnosti

1 Žalobca, Evets Corp., podal 1. apríla 1996 dve prihlášky ochrannej známky Spoločenstva na Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) podľa nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146) v znení zmien a doplnení [nahradené nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1)].

2 Prihlasované ochranné známky boli slovná ochranná známka DANELECTRO a obrazová ochranná známka QWIK TUNE a týkali sa výrobkov zaradených do tried 9 a 15 v zmysle Niceskej dohody z 15. júna 1957 o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok v revidovanom a doplnenom znení.

3 Ochranná známka QWIK TUNE bola zapísaná 30. apríla 1998 a ochranná známka DANELECTRO 25. mája 1998.

4 ÚHVT informoval 7. a 14. septembra 2005 v súlade s článkom 47 ods. 2 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 47 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 a s pravidlom 29 nariadenia komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189) zástupcu žalobcu o uplynutí ochrannej lehoty pre ochranné známky QWIK TUNE

a DANELECTRO. Podľa týchto oznámení mali byť do 30. apríla 2006 podané žiadosti o obnovu a uhradené poplatky. Žiadosti bolo možné podať a poplatky uhradiť ešte v dodatočnej lehote šiestich mesiacov, ktorá uplynula 1. novembra 2006.

5 ÚHVT informoval 21. a 23. novembra 2006 v súlade s článkom 47 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 47 nariadenia č. 207/2009), pravidlom 30 ods. 5, pravidlom 84 ods. 3 písm. l) a pravidlom 84 ods. 5 nariadenia č. 2868/95 zástupcu žalobcu o skutočnosti, že ochranné známky QWIK TUNE a DANELECTRO boli 1. októbra 2006 s účinnosťou od 1. apríla 2006 vymazané z registra ochranných známok Spoločenstva. V každom oznámení bolo uvedené, že v prípade nesúhlasu môže zástupca žalobcu požiadať o písomné rozhodnutie v lehote dvoch mesiacov od doručenia oznámenia.

6 Dňa 26. januára 2007 podal zástupca žalobcu pre predmetné ochranné známky podľa článku 78 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 81 nariadenia č. 207/2009) žiadosť o *restitutio in integrum*, v ktorej žiadal obnovenie svojich práv, aby mohol požiadať o obnovu predmetných zápisov, pričom tvrdil, že tieto zápisy neboli obnovené z dôvodu chyby spôsobenej okolnosťami, ktoré nemohol ovplyvniť ani on, ani žalobca. Povinnosť obnoviť zápis bola prenesená na tretiu osobu, ktorá nemala vo svojej databáze žalobcove správne údaje. Zástupca žalobcu požiadal ÚHVT, aby poplatok za *restitutio in integrum* a obnovu odpísal z bežného účtu, ktorý má otvorený v ÚHVT. Uviedol, že žalobca sa o strate svojich práv dozvedel až 26. novembra 2006, teda až keď mu boli odovzdané oznámenia ÚHVT.

7 Dňa 21. mája 2007 oddelenie ÚHVT „Ochranné známky a register“ zamietlo žiadosť o *restitutio in integrum*. Usúdilo, že žiadosť bola podaná včas a bola prípustná, ale že žalobca nepreukázal vynaloženie náležitej starostlivosti vyžadovanej okolnosťami. Podľa neho zástupca žalobcu vedel, že predmetné známky treba obnoviť, ale neprijal potrebné opatrenia na to, aby sa u žalobcu, tretej osoby, ktorá bola zodpovedná za obnovu, a ÚHVT uistil, že obnova bola vykonaná alebo prípadne k nej malo dôjsť.

Z tohto dôvodu považovalo ochranné známky DANELECTRO a QWIK TUNE za vymazané v súlade s pravidlom 30 ods. 6 nariadenia č. 2868/95.

8 Dňa 21. júna 2007 podal žalobca na základe článkov 57 až 62 nariadenia č. 40/94 (teraz články 58 až 64 nariadenia č. 207/2009) proti rozhodnutiam oddelenia „Ochranné známky a register“ z 22. februára 2007 na ÚHVT odvolanie.

9 Rozhodnutiami z 5. novembra 2007 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) štvrtý odvolací senát ÚHVT odvolanie zamietol a rozhodol, že žiadosť o *restitutio in integrum* sa považuje za nepodanú podľa článku 78 ods. 3 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 81 ods. 3 nariadenia č. 207/2009), lebo bola podaná až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov stanovenej v článku 78 ods. 2 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 81 ods. 2 nariadenia č. 207/2009) a že poplatok za *restitutio in integrum* nebol zaplatený v tejto lehote. Domnieval sa, že keďže dôvody zmeškania lehoty odpadli 21. novembra 2006 pre ochrannú známku QWIK TUNE a 23. novembra 2006 pre ochrannú známku DANELECTRO, keď ÚHVT oznámil žalobcovi, že ochranné známky boli vymazané, bola žiadosť z 26. januára 2007 podaná mimo tejto lehoty.

**Návrhy účastníkov konania**

10 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutia,

— rozhodol, že žiadosť o *restitutio in integrum* bola podaná v lehote stanovenej v článku 78 ods. 2 nariadenia č. 40/94,

— vrátil veci odvolaciemu senátu, aby v rámci rozhodnutia o veci samej rozhodol, či žalobca vynaložil náležitú starostlivosť vyžadovanú pre obnovu predmetných ochranných známok,

— zaviazal ÚHVT na náhradu trov konania.

11 ÚHVT navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žaloby,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

**Právny stav**

12 Na podporu svojich žalôb uvádza žalobca v zásade tri dôvody založené po prvé na porušení zásady zákazu *reformatio in peius*, po druhé na porušení práva na obranu a práva byť vypočutý a po tretie na porušení článku 78 nariadenia č. 40/94.

13 Je potrebné začať preskúmaním dôvodu založenom na porušení článku 78 nariadenia č. 40/94.

*O žalobnom dôvode založenom na porušení článku 78 nariadenia č. 40/94*

14 Žalobca sa domnieva, že odvolací senát nesprávne vypočítal lehotu dvoch mesiacov od odpadnutia dôvodu zmeškania, teda od 21. novembra 2006 a 23. novembra 2006, keď ÚHVT oznámil zástupcovi žalobcu výmaz predmetných práv, pretože sa má zohľadniť dátum, keď sa o strate svojich práv dozvedel sám žalobca.

15 ÚHVT popiera tvrdenia predložené žalobcom.

16 Podľa článku 78 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 musí byť žiadosť o *restitutio in integrum* podaná v písomnej forme do dvoch mesiacov od odpadnutia dôvodu zmeškania lehoty, ktorého priamym následkom je strata práva alebo strata práva na podanie opravného prostriedku. Žiadosť je prípustná iba do jedného roka od uplynutia zmeškanej lehoty. Žiadosť musí byť odôvodnená a uvádzať skutočnosti a odôvodnenia uvedené na jej podporu. Žiadosť sa nepovažuje za podanú, kým sa neuhradí poplatok za obnovenie práv.

17 V tejto veci sa účastníci konania v zásade zhodujú na tom, že „dôvod zmeškania odpadol“ v deň, keď sa žalobca dozvedel o strate predmetných práv.

18 Platí, že zástupcovi žalobcu boli doručené 21. a 23. novembra 2006 oznámenia ÚHVT, ktoré ho informovali, že zápisy ochranných známok QWIK TUNE a DANELECTRO boli vymazané z registra ochranných známok Spoločenstva 1. októbra 2006 s účinnosťou od 1. apríla 2006.

19 Odvolací senát sa domnieval, že žiadosť o *restitutio in integrum* podaná 26. januára 2007 sa má podľa článku 78 ods. 3 nariadenia č. 40/94 považovať za nepodanú, lebo žiadosť bola podaná a poplatok bol zaplatený až po uplynutí lehoty dvoch mesiacov stanovenej v článku 78 ods. 2 nariadenia č. 40/94, ktorá uplynula v pondelok 22. januára 2007 pre ochrannú známku QWIK TUNE a v utorok 23. januára 2007 pre ochrannú známku DANELECTRO.

20 Žalobca však tvrdí, že lehota dvoch mesiacov mohla začať plynúť až odo dňa, keď sa on sám, a nie jeho zástupca, dozvedel o strate svojich práv, pretože by sa ujal svojich povinností a začal konať ako svoj vlastný zástupca s cieľom obnoviť predmetné zápisy prostredníctvom tretej osoby a k chybe, ktorá viedla k nedodržaniu lehoty, by došlo u neho. Týmto dňom by bol 26. november 2006 a žiadosť o *restitutio en integrum* by bola podaná v lehotách.

21 Túto argumentáciu nemožno prijať. Ako tvrdí ÚHVT, deň, keď sa zástupca dozvedel o strate práv, treba považovať za deň, keď sa o nej dozvedela aj zastúpená osoba, teda žalobca.

22 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa pravidla 77 nariadenia č. 2868/95 má každá notifikácia alebo oznámenie, ktoré úrad adresoval riadne splnomocnenému zástupcovi, taký istý účinok, ako keby bola adresovaná zastupovanej osobe. To isté platí pre každé oznámenie, ktoré úradu adresoval riadne splnomocnený zástupca, ktoré bude mať taký istý účinok, ako keby pochádzalo od zastupovanej osoby.

23 Pokiaľ ide o ÚHVT, dôležitá je teda jeho komunikácia so zástupcom žalobcu a nie komunikácia medzi zástupcom žalobcu a žalobcom.

24 Tiež treba pripomenúť, že podľa článku 78 ods. 5 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 81 ods. 5 nariadenia č. 207/2009) sa článok 78 nevzťahuje na lehoty uvedené v odseku 2 tohto článku. Preto ak nebola dodržaná lehota dvoch mesiacov, ktorá je jednou z podmienok prípustnosti žiadosti o *restitutio in integrum*, nemožno predložiť novú žiadosť o *restitutio in integrum*, ani ak je uvedené nedodržanie lehoty odôvodnené.

25 Z tohto dôvodu je správne, že odvolací senát rozhodol, že žiadosť o *restitutio in integrum* podanú 26. januára 2007 treba považovať za nepodanú.

26 S ohľadom na celkovú lehotu dvanástich mesiacov, v ktorej možno začať konanie o *restitutio in integrum*, sa ďalej žalobca domnieva, že zámerom normotvorcu bolo, aby sa lehota dvoch mesiacov nepočítala odo dňa, keď bolo zástupcovi majiteľa ochrannej známky oznámené uplynutie. Inak by bola lehota dvanástich mesiacov zbytočná a lehota dvoch mesiacov na začatie konania o *restitutio in integrum* by bola dostačujúca. Toto riešenie prijali odvolacie senáty Európskeho patentového úradu (EPÚ) a keďže je článok 78 ods. 2 nariadenia č. 40/94 v zásade zhodný s článkom 122 ods. 2 Dohovoru o udeľovaní európskych patentov podpísaného 5. októbra 1973 v Mníchove, v znení zmien a doplnení, má sa toto riešenie uplatňovať aj v predmetnej veci.

27 Na úvod treba uviesť, že článok 122 ods. 2 Dohovoru o udeľovaní európskych patentov už neobsahuje ustanovenia o lehote, ale odkazuje na článok 136 vykonávacieho

nariadenia Dohovoru o udeľovaní európskych patentov prijatého rozhodnutím správnej rady Európskej patentovej organizácie 7. decembra 2006. Príslušným ustanovením je teda pravidlo 136 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

28 Pokiaľ ide o lehotu jedného roku, stačí konštatovať, že článok 78 ods. 2 nariadenia č. 40/94 sa netýka len žiadosti o *restitutio en integrum* v prípade nepodania žiadosti o obnovu, ale týka sa tiež nedodržania lehoty v prípadoch, keď priamym následkom tohto zmeškania je podľa ustanovení tohto nariadenia strata práva alebo opravného prostriedku. Zmeškanie a najmä odpadnutie dôvodov zmeškania môže mať rôznu formu, a preto je lehota jedného roku stanovená ako absolútna lehota. Preto žalobca nemôže tvrdiť, že táto lehota by sa stala zbytočnou, ak by sa lehota dvoch mesiacov počítala od predmetného „chronologického dátumu" (v prejednávanej veci od 21. a 23. novembra 2006). V prípade, že dôvody zmeškania odpadli až po uplynutí jedného roka od nedodržanej lehoty, žiadosť o *restitutio in integrum* už nie je prípustná. Lehota dvoch mesiacov sa teda nachádza v rámci lehoty jedného roka.

29 Pokiaľ ide o prax odvolacích senátov EPÚ, na ktorú sa žalobca odvoláva, stačí uviesť, že systém ochranných známok Spoločenstva predstavuje samostatný systém tvorený súborom právnych noriem a sledujúci ciele, ktoré sú preň špecifické, pričom jeho uplatnenie je nezávislé od akéhokoľvek iného systému [pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2000, Messe München/ÚHVT (electronica), T-32/00, Zb. s. II-3829, bod 47].

30 Aj keby sa totožne alebo podobne znejúce ustanovenia v oblasti európskeho práva duševného vlastníctva mali, pokiaľ je to možné, vykladať jednotne, Dohovor o udeľovaní európskych patentov nie je nástrojom Spoločenstva a EPÚ nie je orgánom Spoločenstva. Rozhodnutia odvolacích senátov tohto úradu nie sú v práve Spoločenstva záväzné (návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston v súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul, C-29/05 P, Zb. s. I-2213, I-2215, bod 40).

31 Ďalej dokonca ani za predpokladu, že článok 78 nariadenia č. 40/94 bol vypracovaný na základe vzoru patriaceho do patentového práva, nič nenaznačuje, že výklad oboch ustanovení musí byť rovnaký, keďže v týchto dvoch oblastiach môže ísť o odlišné záujmy. Právny kontext patentového práva je totiž odlišný a ustanovenia upravujúce patenty sledujú úpravu odlišných konaní, ako sú tie, ktoré sa vzťahujú na oblasť ochranných známok [rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. mája 2009, Aurelia Finance/ÚHVT (AURELIA), T-136/08, Zb. s. II-1361, bod 21].

32 V každom prípade rozhodnutie technického odvolacieho senátu EPÚ zo 16. apríla 1985 (T 191/82, Ú. v. EPÚ 7/1985, s. 189), na ktoré žalobca odkazuje, vôbec nedokazuje, že EPÚ by príslušné ustanovenie vykladal odlišne. V tejto veci bolo rozhodnuté, že v prípade, že zamestnanec splnomocnenca zistí, že nedodržanie lehoty vyvolalo stratu práva, predpokladá sa, že dôvod zmeškania, ktorý vyvolal toto nedodržanie, teda skutočnosť, že si neuvedomil, že lehota nebola dodržaná, neodpadol, až kým nebol daný splnomocnenec osobne informovaný o situácii, pretože len on je príslušný rozhodnúť o tom, či sa podá žiadosť o *restitutio in integrum*, a ak sa rozhodne túto žiadosť podať, uviesť dôvody a okolnosti, ktoré treba pred EPÚ uplatniť.

33 V prejednávanej veci splnomocnenec, teda zástupca žalobcu, netvrdil, že by nebol osobne informovaný o situácii ku dňu oznámení. Toto rozhodnutie teda vôbec nepodporuje tvrdenia žalobcu. Okrem toho vzťah medzi zástupcom a jeho zamestnancom nemožno prirovnať ku vzťahu medzi zastúpeným a jeho zástupcom.

34 Za týchto okolností treba dôvod založený na porušení článku 78 nariadenia č. 40/94 zamietnuť.

*O žalobnom dôvode založenom na porušení zásady zákazu reformatio in peius*

35 Žalobca v zásade tvrdí, že v rozpore so zásadou zákazu *reformatio in peius* ho v nadväznosti na jeho žiadosť odvolací senát tým, že po prvýkrát uviedol, že žiadosť o *restitutio in integrum* bola predložená oddeleniu „Ochranné známky a register" mimo lehotu dvoch mesiacov, postavil do nepriaznivejšieho postavenia, než v akom by sa nachádzal, keby žiadosť nepodal.

36 ÚHVT s tvrdeniami predloženými žalobcom nesúhlasí.

37 Aj za predpokladu, že na zásadu, ktorú žalobca uvádza, sa možno odvolávať v konaní, v ktorom odvolací senát buď vykonáva právomoci inštancie, ktorá vydala napadnuté rozhodnutie, alebo vracia vec tejto inštancii na opätovné rozhodnutie, stačí uviesť, že odvolací senát tým, že zamietol žiadosť žalobcu, zachoval v platnosti rozhodnutie oddelenia „Ochranné známky a register". Čo sa týka rozhodnutia oddelenia „Ochranné známky a register", keďže toto rozhodnutie nevyhovelo tvrdeniam žalobcu, žalobca sa po prijatí napadnutého rozhodnutia nenachádza v menej priaznivej právnej situácii ako pred podaním žaloby.

38 Okrem toho treba pripomenúť, že z článku 62 ods. 1 nariadenia č. 40/94 (teraz článok 64 ods. 1 nariadenia č. 207/2009) vyplýva, že v nadväznosti na skúmanie prípustnosti odvolania odvolací senát rozhodne o odvolaní a že pri takomto postupe môže „vykonávať… právomoci… oddelenia zodpovedného za rozhodnutie [oddelenia, ktoré vydalo napadnuté rozhodnutie — *neoficiálny preklad*]", teda v prejednávanej veci môže sám rozhodnúť o žiadosti tým, že ju zamietne alebo vyhlási za dôvodnú, čím potvrdí alebo zruší rozhodnutie vydané v prvom stupni. Z toho vyplýva, že účinkom podaného odvolania je, že odvolací senát je povolaný pristúpiť k novému úplnému preskúmaniu právneho a skutkového základu žiadosti o *restitutio in integrum* (rozsudok ÚHVT/Kaul, už citovaný, body 56 a 57).

39 Ako tvrdí ÚHVT, otázky týkajúce sa prípustnosti nemožno vylúčiť z tohto „nového úplného preskúmania“ žiadosti o *restitutio en integrum*. Okrem toho podľa ustálenej judikatúry boli pravidlá týkajúce sa lehôt zavedené na účely zabezpečenia právnej istoty a predchádzania akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 21. novembra 2005, Tramarin/Komisia, T-426/04, Zb. s. II 4765, bod 60 a tam citovanú judikatúru). Toto všeobecné konštatovanie sa uplatňuje tiež na lehoty stanovené v nariadeniach o ochrannej známke Spoločenstva [rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2008, Neurim Pharmaceuticals (1991)/ÚHVT — Eurim-Pharm Arzneimittel (Neurim PHARMACEUTICALS), T-218/06, Zb. s. II-2275, bod 44].

40 V tejto súvislosti sa žalobca nemôže odvolávať na rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. februára 2000, Procter & Gamble/ÚHVT (Tvar mydla) (T-122/99, Zb. s. II-265), v rozsahu, v akom sa Súd prvého stupňa domnieval, že odvolací senát nemal právomoc pristúpiť k novému preskúmaniu podmienok podania prihlášky a rozhodnúť o neprípustnosti (body 29 až 34). Odvolací senát v podstate tým, že *ex offo a posteriori* rozhodol o formálnom nedostatku, ktorý prieskumový pracovník nezistil, zabránil žalobcovi, aby podal na ÚHVT novú prihlášku, na základe ktorej by žalobca získal skorší dátum podania, ako mohol získať po prijatí predmetného napadnutého rozhodnutia (rozsudok Tvar mydla, už citovaný, bod 29 a 30).

41 V predmetnej veci však nedodržanie predmetnej lehoty nemohlo byť nijako napravené, takže odvolací senát nezbavil žalobcu voľby.

42 Čo sa týka praxe odvolacích komôr EPÚ, na ktoré sa žalobca odvoláva, stačí pripomenúť, že nie sú v práve Spoločenstva záväzné.

43 V každom prípade rozhodnutie veľkého odvolacieho senátu EPÚ zo 14. júla 1994 (G 9/92, Ú. v. EPÚ 12/1994, s. 875) uvedené žalobcom nemožno v predmetnej veci použiť, lebo sa netýkalo nedodržania lehoty, ale otázky, či možno napadnúť text patentu, ktorý bol schválený v medzitýmnom rozhodnutí.

44 Za týchto okolností treba dôvod založený na porušení zásady zákazu *reformatio in peius* zamietnuť.

*O dôvode založenom na porušení práva na obranu a práva byť vypočutý*

45 Žalobca v zásade uplatňuje, že odvolací senát mu v rozpore s článkom 61 ods. 2 a článkom 73 druhou vetou nariadenia č. 40/94 (teraz článok 63 ods. 2 a článok 75 druhá veta nariadenia č. 207/2009) neumožnil pred prijatím napadnutých rozhodnutí predložiť pripomienky k dôvodom, na základe ktorých odvolací senát zamietol jeho odvolanie, tvrdiac, po prvýkrát, že žiadosť o *restitutio in integrum* bola predložená oddeleniu „Ochranné známky a register“ mimo lehotu dvoch mesiacov.

46 ÚHVT s tvrdeniami uvedenými žalobcom nesúhlasí.

47 Treba poukázať na to, že podľa článku 73 druhej vety nariadenia č. 40/94 môžu rozhodnutia ÚHVT vychádzať len z dôvodov alebo dôkazov, ku ktorým mali príslušné strany možnosť predložiť svoje pripomienky. Toto ustanovenie stanovuje v rámci práva ochranných známok Spoločenstva všeobecnú zásadu ochrany práva na obranu. Podľa tejto všeobecnej zásady práva Spoločenstva sa musí adresátom rozhodnutí orgánov verejnej moci, ktoré výrazným spôsobom ovplyvňujú ich záujmy, účinne umožniť uviesť svoje stanovisko. Právo byť vypočutý sa vzťahuje na všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré tvoria základ rozhodovacieho aktu, ale nie na konečné stanovisko,

ktoré chce správny orgán prijať [pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. februára 2007, Kustom Musical Amplification/ÚHVT (Tvar gitary), T-317/05, Zb. s. II-427, body 24, 26 a 27 a tam citovanú judikatúru].

48 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že právo na obranu je porušené z dôvodu procesnej vady len vtedy, ak má táto vada konkrétny dosah na možnosť dotknutých podnikov brániť sa. Preto nedodržanie platných pravidiel, ktorých cieľom je ochrana práva na obranu, môže narušiť správne konanie, len ak sa preukáže, že toto konanie mohlo v prípade neexistencie tohto nedodržania viesť k inému výsledku [pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. mája 2009, Jurado Hermanos/ÚHVT (JURADO), T-410/07, Zb. s. II-25, uverejnenie abstraktu, bod 32 a tam citovanú judikatúru].

49 Tak ako bolo zistené v rámci preskúmania dôvodu založeného na porušení článku 78 nariadenia č. 40/94, odvolací senát sa správne domnieval, že žiadosť o *restitutio in integrum* bola predložená mimo lehotu dvoch mesiacov, a preto ju treba považovať za nepodanú.

50 Z toho vyplýva, že aj keby sa bol odvolací senát dopustil porušenia práva žalobcu byť vypočutý, takéto porušenie by nemohlo ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 2005, Krüger/ÚHVT — Calpis (CALPICO), T-273/02, Zb. s. II-1271, bod 68].

51 Okrem toho v predmetnej veci žalobca na otázku Súdu prvého stupňa, ktorou sa tento súd pýtal, čo by žalobca povedal, ak by mu bolo umožnené predložiť pripomienky, len odpovedal, že nepanovala zhoda, pokiaľ ide o osobu zástupcu, a že prax ÚHVT sa líšila do praxe EPÚ. Voči ÚHVT však bola jeho zástupcom osoba, ktorej boli doručené oznámenia a ktorá navyše predložila žiadosť o *restitutio in integrum*. Za predpokladu, že by to tak nebolo, tento zástupca by nemohol podať túto žiadosť, ktorá by sa tým skôr

považovala za nikdy nepodanú. Okrem toho, ako už bolo uvedené vyššie, prax EPÚ nie je pre ÚHVT záväzná. Takže odpoveď žalobcu len podporuje zistenie, že jeho právo byť vypočutý nebolo porušené.

52 Za týchto okolností sa žalobca nemôže odvolávať na už citovaný rozsudok Tvar mydla, podľa ktorého odvolací senát porušil žalobcove právo na obranu tým, že mu neumožnil vyjadriť sa k dvom novým absolútnym dôvodom zamietnutia, ktoré uplatnil *ex offo* (rozsudok Tvar mydla, už citovaný, bod 47).

53 Z tohto dôvodu treba dôvod založený na porušení práva na obranu a práva byť vypočutý zamietnuť.

54 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žaloby žalobcu treba zamietnuť.

55 Za týchto okolností nie je potrebné rozhodnúť o prípustnosti druhého a tretieho bodu návrhu žalobcu.

**O trovách**

56 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom ÚHVT.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

**1. Žaloby sa zamietajú.**

**2. Evets Corp. je povinný nahradiť trovy konania.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 23. septembra 2009.

Podpisy